

*****

NCGUB: News on Migrants & Refugees- 8 July, 2009 (English & Burmese)

*****

HEADLINES

*****

NEWS ON REFUGEES

Border Situation Update

Update: TBBC & UNHCR Border Map & Populations (June 2009)

MYANMAR: Cyclone survivors struggle with debt burden

Volunteers help refugees assimilate in the South Bay

Burmese Refugee Numbers Swell in Thailand

*****

ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများသတင်း

မြန်မာ အိမ်တွင်းအကူ လုပ်သားများအရေး NCGUB ဆွေးနွေး

ဓမ္မစကြာ အခါတော်နေ့ အိန္ဒိယနှင့် ထိုင်းမှာလည်း ကျင်းပ

ဘန်ကောက်မြို့မြန်မာအလုပ်သမားများစုပေါင်းဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူပွဲကျင်းပ

ထိုင်းနိုင်ငံရောက် ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများ၏ ဝါဆိုလပြည့် အလှူပွဲများ

ဒုက္ခသည်များသတင်း

စမုန်ညင်းထိန်းသိမ်းရေးစခန်းရှိ မြန်မာအကျဉ်းသားအချို့ ပြန်လွတ်

*****

NEWS ON REFUGEES

*****

Border Situation Update

July 2nd 2009

Site Situation

As the reports of fighting around the area of former Ler Per Her IDP camp continue, it is becoming clear that organized return for displaced people currently living in 6 displacement sites in Thailand is still impossible.

On 25th June, Tha Song Yang District Authorities and Blank Rangers organized a joint assessment visit with UNHCR and focal agencies for food & shelter, water & sanitation and health, to the Ti Nu Ko area, which was initially identified as a potential relocation site for displaced families. The assessment showed that the site had potential to accommodate up to 1,500 people and, although access was difficult, it had good shelter facilities (old Eden Valley Academy School). However, security was recognized as a major concern since the site was easily accessible through narrow mountain passages to armed groups thought to be on the other side of the border.

Whilst the Thai Military was willing to negotiate with cross-border military factions to ensure the safety of the new site, the security situation deteriorated after an ambush attack on the DKBA on 26th June, when several members were killed, including one

of their commanders. This sparked the fear of possible retaliation and the District Authorities put any movement of displaced people on hold. A District Committee is now being formed, and any decision will also involve the Provincial Authorities.

Meanwhile, difficulties of access, security and obstruction of Monastery activities at the two largest sites, Nuh Bo Monastery area and Mae U Su (behind the mountain caves) remain unresolved. District Authorities and the Thai Military, in cooperation with UNHCR and Focal NGOs continue to search for alternative solutions.

The Thai Military have conducted a registration of all people staying at the 6 official displacement sites, the total being 2,318 persons (392 families). This number, however, does not include people staying in nearby Thai villages with host families, and it is estimated that the total case-load of displaced persons who have crossed the border and are staying in Thailand is at least 3,500 or more.

TBBC, in collaboration with other international NGOs and Karen Community Based Organizations continues providing basic food rations, plastic sheeting for shelter and other non-food relief items.

Voluntary Return

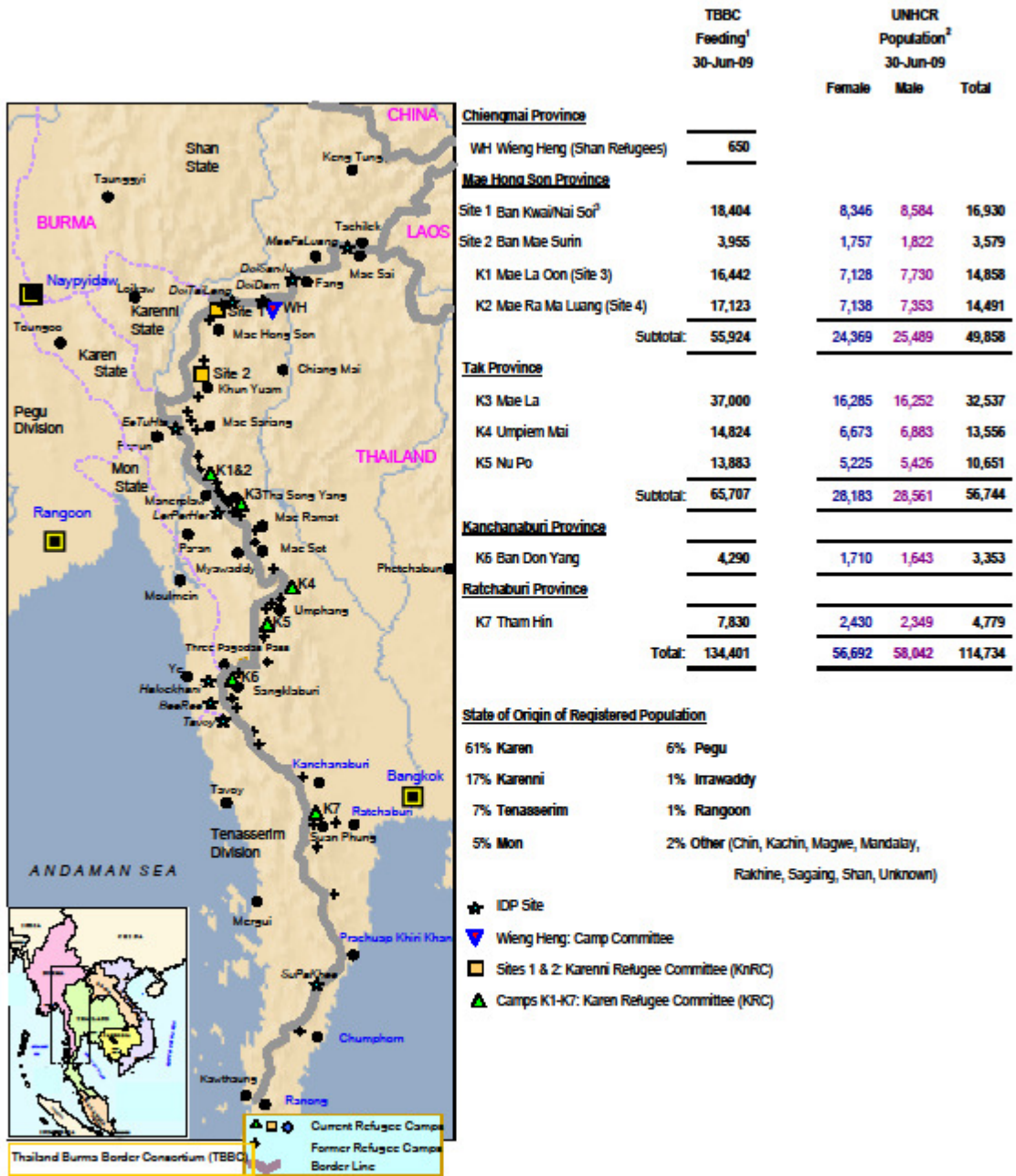
Reportedly, 7 families (34 persons, including women and children) have voluntarily returned to their villages on July 1st. Their departure from Nuh Bo village was observed by local Thai and Karen village leaders, District and Military officials, UNHCR and TBBC. Some returnees were interviewed before boarding the boat, and have confirmed that they are going back voluntarily in hope to either rejoin with their family members on the other side, or find and save whatever is left of their rice fields and livestock. The Thai authorities have assured them of re-entry to Thailand, should they find the situation in their village to be unsafe.

<http://tbbc.org/announcements/2009-07-02-situation-update.pdf>

*****

Update: TBBC & UNHCR Border Map & Populations (June 2009)

Burmese border refugee sites with population figures: June 2009

Notes:

1. The TBBC feeding figure, except for the three Tak camps, includes all persons in camp including students, registered or not - it excludes all permanently or temporarily out of camp. Tak figures, however, exclude significant numbers of yet unverified names recently recorded in camp lists.
2. UNHCR figure includes registered, pending PAB and some students but excludes new arrivals.
3. Includes Padaung.

*****

MYANMAR: Cyclone survivors struggle with debt burden

OUTKWIN, 3 July 2009 (IRIN)

A year ago, Soe Soe was US\$20 in debt. Like many survivors of Nargis who lost their homes, she had no choice but to borrow from money lenders to feed her family - often at extortionate interest rates.

But more than a year after the category four storm struck southern Myanmar - leaving close to 140,000 people dead and affecting more than two million - she says she is drowning in debt.

"For me it's one disaster after another," the 29-year-old told IRIN from her makeshift hut in Outkwin Village in Pyapon Township, in the heart of Myanmar's Ayeyarwady Delta and one of the hardest-hit areas.

She now owes about \$200 and at an interest rate of 40 percent every two weeks, she is unlikely to be able to repay it.

Debt levels were already high before Nargis, according to the UN, but since then they have soared and credit is now harder to find. People are increasingly worried that they will not be able to feed themselves, much less restore their livelihoods alone - pushing them increasingly into the hands of money lenders, who are thriving.

According to one interviewed by IRIN, interest rates are about 10-20 percent a month with some collateral, while others charge as much as 40 percent for a two-week period if there is a greater risk of default.

"We know our interest rates are higher than in previous years, but it's quite risky for us," one money lender in Outkwin said. "We can lose our money any time if they don't pay back."

Others maintain that the higher the interest rate, the more likely they will get their money back.

"I even had to leave a longyi [a sarong-like garment worn by men and women] as collateral," said one mother of two.

Food debt

According to a Rapid Food Security Assessment conducted by the World Food Programme (WFP) earlier this year, 83 percent of households surveyed were reportedly in debt - with food the dominant expense.

The survey showed that 51 percent of sampled households in the Labutta and Bogale townships relied on food aid for rice supplies, while only 25 percent reported a recovery in their livelihoods.

"Recovery will require several more years of support and input," Chris Kaye, country director for WFP in Myanmar, told IRIN earlier.

That being the case, many survivors feel they have no choice but to accept higher

interest rates, knowing they will face even tougher times ahead.

Aye Lwin, 41, from Phoshangyi Village, Dedaye Township, says her family of nine can barely afford one meal a day since they cannot borrow any more money.

“Is there anyone who will rescue us from this debt trap?” the mother-of-seven asked.

Last year she borrowed nearly \$500 at 15 percent a month to buy fishing equipment, but this year’s catch has proven much smaller than in previous years and she can longer keep up with the payments.

<http://www.irinnews.org/Report.aspx?ReportId=85119>

*****

Volunteers help refugees assimilate in the South Bay

By Mayra Flores De Marcotte

Cupertino Courier

Posted: 07/06/2009 01:27:50 PM PDT

Updated: 07/06/2009 01:34:16 PM PDT

For the past seven months, Santa Clara County has served as a makeshift classroom for volunteers teaching Po Chris (pronounced Po-Kri) and his family how to assimilate into American life — including such basics like how to flush a toilet, flip on a light switch and ride a bus.

The transition from the family's small Burmese jungle village with no electricity or running water to an apartment in the city of Campbell has been a challenging, but welcome, change for the refugees who arrived in California last November by charter plane from Melee, one of nine Burmese refugee camps in Thailand.

The 81-year-old has already accomplished what most from his village have not. He has surpassed the national average

life span by 21 years, and traveled overseas to begin a new life along with his daughter, 31-year-old Naw Naw, her husband Wah Wah and their children, 13-year-old Thar Hto Lay, 9-year-old Sa Hay Mu and 6-year-old Hser Hser.

Po Chris and his family are among the first group of refugees to be resettled in the South Bay through the San Francisco-based nonprofit Refugee Transitions program's new Sunnyvale location. So far, program volunteers at the new location have helped 30 refugees learn English, find jobs and start a new life in Santa Clara County. The group is the only of its kind in the Bay Area, providing mentors to assist families with day-to-day living skills.

Mina Quintarelli, one of two volunteers who has been visiting Po Chris weekly since his family's arrival, says as a Russian native, she knows what it's like to be a foreigner.

"I've been in their shoes. I know exactly how it feels to not know the language and not know anyone," says Quintarelli, who is now teaching the family how to speak English. "When I arrived in the country, I didn't know where to start. I just know that when

you arrive to a country that's so different than yours, you have to get help from somewhere to get adjusted. You have to be exposed to someone who knows the culture and that can speak with you and be more accepting and tolerant."

Refugee Transitions works with the U.S. Refugee Admissions Program that grants the right of asylum to legally defined refugees each year. The federal government program allows refugees from around the globe to resettle in a U.S. city and learn how to assimilate into American culture within a year. In return, new Americans are expected to be self-sustaining as well as pay back the cost of their plane tickets to the government program.

Laura Vaudreauil, executive director of Refugee Transitions, says this means the nonprofit group has about four to eight months to get families on their feet and participating in society.

Within the first 30 days, the group makes sure that refugees have already filled out Social Security applications, opened their first bank accounts and been given their resettlement checks through state benefits.

For Po Chris and his family, the mentors have been invaluable in teaching them day-to-day living skills, especially in a fast-paced area where finding the simple comforts of home can be difficult.

Culture Shock

In **Myanmar**, formerly known as **Burma**, there are no last names, so one of the first things that happens while filling out paperwork is that each individual's names is separated into two names.

"It's strange," says 25-year-old Bu Doh, Wah Wah's younger sister. "My name was Budoh and had meaning. Now it is Bu. That means nothing." In her native language, Budoh means good fortune.

This was a small change that both Bu Doh and her family are willing to make in order to give the youngest in the family a chance to be educated and have better opportunities in life.

Bu Doh, along with the rest of the family, grew up in the rural jungles of **Myanmar** in the 1990s. The people lived in aluminum or straw huts they constructed themselves.

"There, we had everything we ate smelling in the street," she says. "There were no refrigerators." In the villages, Bu Doh says they would hunt wild boar together and, if successful, share the prize.

A violent military regime took over the country in the 1990s, forcing many citizens to relocate. The largest exodus from the country came between 1995 and 1997 following military offensives against many of the local ethnic groups.

"America was like a dream," says Bu Doh, who lived in a refugee camp in **Thailand** after leaving Myanmar. In 2007, she was the first in her family to move to the United

States. "When we see in the movies [in Thailand], America is always the big city filled with tall people with white skin. We can never imagine we would be here one day. Then we get here, and there are many skins and many languages. It's very different from what we are thinking."

American 101

During a recent tutoring session with Quintarelli, the smell of starchy rice filled the apartment. Rice is among the familiar comforts of Po Chris' home — even if the texture is different and it is now made in an electric cooker on a dining table.

His daughter Naw Naw concentrates on the sentence in front of her while Po Chris watches behind his bifocals in silence.

He wears a short-sleeved shirt, exposing his weathered skin and an old tattoo. His legs cross at the ankles under his *lou gyia*, a traditional Burmese woven wrap.

When he speaks, his voice is muffled and his puckered cheeks relax: "My name is Po Chris." Refugee Transitions assigned two tutors to the family — Quintarelli and Ryan Finigan, who has been working with Thar Hto Lay (pronounced Thar-toe-lay) on sentence construction over the past two months.

"I'm helping him gain the confidence to put his own sentences together. It helps him formulate sentences and teaches me about who he is," says Finigan, 20, who worked with refugees in Thailand in 2008 with missionaries along the border and wanted to continue his work when he came back to the states.

The two worked on a lesson plan on the **Native Americans**, and Thar Hto Lay's eyes grew big as he looked at the pictures of tepees and bow and arrows.

"Do you know what a bow and arrow is?" asks Finigan.

The teenager just looks up at him and shakes his head.

"They are used to hunt. Do you hunt back in **Burma**? Or do they use guns?" he ask.

"They use guns," Thar Hto Lay says quietly.

Finigan has been working with Thar Hto Lay since January, coming to his home once a week for two hours at a time. The two talk about favorite movies and food to break the ice and move on to the lesson plan of the day.

Thar Hto Lay is enrolled in school and enjoys learning. Already, his report card has A's and B's.

The only thing he misses of his home at the refugee camps is the food.

His aunt explains that the rice in Burma is harder and the one the family is eating now in the United States is softer.

"The rice here is different," Thar Hto Lay says in a quiet voice.

http://www.mercurynews.com/localnewsheadlines/ci_12762764?source=rss

*****

Burmese Refugee Numbers Swell in Thailand

By CAROLINE STAUFFER / AP WRITER Tuesday, July 7, 2009

MAE SOT, Thailand — As the 50,000th **Burmese** refugee to be resettled abroad recently left Thailand for the United States, thousands of others fled their military-ruled homeland to seek shelter under tarps and in temples along the Thai-Burmese border.

"We would be happier if we were back home as this is not our land, but we will stay here because that side is not safe," said a 30-year-old medic treating a child for malaria, pointing across an open field to Burma.

Escalated violence in rural Burma means despite the world's largest resettlement program, Thailand's refugee population—numbering more than 100,000—is not likely to diminish any time soon. More than 4,000 ethnic minority Karen have crossed the border in the past month.

The exodus was sparked by fighting between the Karen National Union and the Burmese regime, a brutal conflict that has been going on for 60 years as the Karen seek greater autonomy.

In addition to the refugees in Thailand, the aid group Thai Burma Border Consortium estimates fighting has spawned nearly 500,000 internally displaced people in eastern Burma and countless atrocities against civilians.

Critics say Burma's army seeks to eliminate opposition from the Karen and other ethnic minorities to seize control of the area's natural resources, a valuable source of income for the impoverished country.

And with elections scheduled for July 2010, securing Karen State would help the ruling generals claim the entire country was behind the vote and their so-called "road map to democracy." Critics have said the moves are a sham designed to perpetuate military rule.

"The main thing is the election—the government wants the Karen out of the picture," said Ba Win, a teacher who worked as a government veterinarian in Karen State for five years.

The latest round of fighting erupted in early June as government troops and the allied Democratic Karen Buddhist Army, or DKBA, moved against Karen military positions and a large civilian camp, sending villagers across the border north of Mae Sot, a Thai border town 240 miles (380 kilometers) northwest of the Thai capital, Bangkok.

The Karen Human Rights Group says the government is also forcing Karen villagers to join the DKBA and turn the group into a border guard force to better control natural resources in Karen State.

Meanwhile, the thin tarps provided the refugees are not keeping the heavy monsoon rains at bay, but they fear if the rain stops, fighting will break out again.

No mosquito nets are available to stop the spread of malaria, and the refugees depend on Mae Sot-based relief organizations and a nearby Thai Karen village for food and supplies.

They won't return home unless land mines in areas surrounding their villages are cleared. "Fighting we can see and run away from, but land mines can be anywhere," said the Karen medic, who like others declined to give a name because of the refugees' precarious status.

A number of the displaced, living in tent clusters according to the village of their origin, say they lost family members to mines during the flight to Thailand.

Other newly arrived Karen refugees have taken shelter in temples and schools along the border, but were wearing out their welcome as Buddhist Lent celebrations began this week, said Kathryn Halley of the aid group Partners, Relief and Development.

The new Karen refugees are to be moved into a single temporary camp, but aid groups and the Thai military have yet to agree on an exact secure location. Permanent camps in the area are too full to accommodate them.

The UN High Commissioner for Refugees says it will resettle 6,000 of the 112,000 registered Myanmar refugees in Thailand this year. The United States, Canada, Australia and several Nordic countries participate in the resettlement program that began in 2004 and is now the world's largest, according to the agency.

Mae Sot-based aid groups say repatriation has slowed because of the global financial crisis.

The newly arrived are unlikely to become candidates for resettlement abroad and were not even aware of plans to move them to a new location inside Thailand, a trip that will require climbing a muddy mountain pass and crossing a river.

One 50-year-old Karen woman said she had traveled back and forth across the Thai-Burma border three times in her life.

"I just want to stay still now," she said. "I am tired."

http://irrawaddy.org/article.php?art_id=16284

*****

ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများသတင်း

*****

မြန်မာ အိမ်တွင်းအကူ လုပ်သားများအရေး NCGUB ဆွေးနွေး
ကျော်ခ သောကြာနေ့၊ ဂျပန်နိုင်ငံ 03 ရက် 2009 ခုနှစ် 17 နာရီ 50 မိနစ်

ချင်းမိုင်(မဇ္ဈိမ)။ ။ ထိုင်းနိုင်ငံရှိ အိမ်တွင်းအကူ မြန်မာရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများ၏ အခွင့်အရေးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကမ္ဘာ့ အလုပ်သမားအဖွဲ့ချုပ် ILO တွင် ပြဌာန်းချက်များ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ယမန်နေ့က ဆွေးနွေးပွဲတရပ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအမျိုးသားညွှန်ပေါင်းအစိုးရ (NCGUB) ကပြောသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့ရှိ စီယမ်စီးတီး ဟိုတယ် Siam City Hotel တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းရှိ အိမ်တွင်းအကူလုပ်သူများအခွင့်ရေး 'Domestic Worker Right' ရရှိရေး ဆွေးနွေးပွဲ၌ NCGUB ကိုယ်စား လှယ်များက တက်ရောက်ဆွေးနွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

"ကျနော်တို့ ဆွေးနွေးတာကတော့ မြန်မာပြည်သား ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမား အိမ်အကူအလုပ်သမားတွေပေါ့နော်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတွေပေါ့။ သူတို့တွေရဲ့ ဘဝလုံခြုံရေးနဲ့ အသက်အန္တရာယ်။ လုပ်ခလစာ မတရား သတ်မှတ်ခံလိုက်ရတာတွေ။ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆော်ကားခံရတာတွေနဲ့ ပါတ်သတ်ပြီးတော့ ဘန်ကောက်တစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ နေရာပေါင်းစုံမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို မီးမောင်း ထိုးပြလိုက်တာပါ။" ဟု အဝေးရောက် ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ၏ ဒုက္ခသည်နှင့် ရွှေ့ပြောင်းရေးရာဌာန တာဝန်ခံ ကိုသက်ခိုင်က မဇ္ဈိမသို့ပြောသည်။

ယင်းဆွေးနွေးပွဲသို့ ILO မှ အရာရှိများ၊ လူမှုဖူလုံရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ NGO ဖွဲ့အစည်းများနှင့် ထိုင်း အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများလည်း တက်ရောက်ကြပြီး နံနက် (၉) နာရီမှ ညနေ (၅) နာရီအထိ ပြုလုပ် သွားကြောင်း သိရသည်။

နိုင်ငံတကာရှိ အိမ်တွင်းအကူလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများနှင့် ပါတ်သတ်၍ ၂၀၁၀ ခုနှစ် ILO တွင် ပြဌာန်းချက်များ ပြုလုပ်နိုင်ရေးအတွက် အချက်အလက်များ ရယူစုဆောင်းရန်၊ နိုင်ငံတကာ စံချိန်စံညွှန်းများနှင့်အညီ ဥပဒေ ပြဌာန်း သတ်မှတ်နိုင်ရန်၊ အခွင့်အရေးများ ထည့်သွင်းရေးဆွဲနိုင်ရန်တို့ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

"အထူးသဖြင့် အိမ်တွင်းအကူ အလုပ်သမားတွေကို နိုင်ငံတကာအဆင့်အတန်း စံချိန်စံညွှန်းတွေနဲ့အညီ အလုပ်လုပ်နိုင်ရေး၊ ခံစားပိုင်ခွင့်တွေရရေး အဓိကထားတာပါ။ ထိုင်းအတွက်ရယ်၊ မြန်မာအတွက်ရယ်၊ မလေးရှားအတွက်ရယ်၊ အင်ဒိုနီးရှားအတွက်ရယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ နိုင်ငံတကာမှာရှိတဲ့ အိမ်တွင်းအကူ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးအတွက်ကို ဆိုလိုတာပါ။" ဟု ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ အလုပ်သမားရေးရာဝန်ကြီး ဦးခွန်မြင့်ထွန်းမှ မဇ္ဈိမသို့ပြောသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံသည် အိမ်တွင်းအကူအလုပ်သမားများကို ခိုင်းစေနေသည့် နိုင်ငံဖြစ်သကဲ့သို့ နိုင်ငံတကာတွင် လည်း ထိုင်းနိုင်ငံသားများကိုယ်တိုင် အိမ်တွင်းအကူလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ တကမ္ဘာလုံးမှာ အိမ်တွင်းအကူအလုပ်သမားပေါင်း သန်းတစ်ရာကျော်ရှိပြီး ယင်းအရေအတွက်သည် တကမ္ဘာလုံးမှ အလုပ်သမားအားလုံး၏ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သည်။

<http://www.mizzimaburmese.com/news/regional/3302----ncgub-.html>

*****

မွေစကြာ အခါတော်နေ့ အိန္ဒိယနှင့် ထိုင်းမှာလည်း ကျင်းပ

2009-07-06

ဒီနေ့ ဇူလိုင် ၆ရက်မှာ ကျရောက်တဲ့ ဝါဆိုလပြည့် ဓမ္မစကြာ အခါတော်နေ့မှာ အိမ်နီးချင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံတို့မှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်နေကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေဟာ ဘာသာရေး ဓလေ့ထုံးတမ်း အစဉ်လာအတိုင်း ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူပွဲ ဆွမ်းကပ်လှူပွဲ စတဲ့ အလှူဒါနတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

နယူးဒေလီမြို့ ရွှေဝါရောင်ကျောင်းတိုက်က သံဃာတော်တွေကို အိန္ဒိယရောက် ဗုဒ္ဓဘာသာအင်အားစုတွေက ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူခဲ့ကြပါတယ်။

စုစုပေါင်း သံဃာတော် ၅ ပါးကို ဝါဆိုသင်္ကန်း ဆက်ကပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခုလိုလှူဒါန်းရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးဆောင် ကျင်းပသူတဦးဖြစ်တဲ့ ဦးဇင်နိုင်က RFA ကို ခုလို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဦးဇင်နိုင်။ ။ “အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒေလီမြို့ရောက်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကနေ စုပေါင်းပြီးတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မိသားစုဝင်တွေရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေပြောပါတော့၊ သူတို့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ နားလည်လာအောင်ပေါ့။ နောက် ဓမ္မစကြာ အခါတော်နေ့ ဆိုတာဟာ ဒီဝါတွင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်ကြတယ်၊ သီလယူကြတယ်ဆိုတာ လုပ်လေ့လုပ်ထရုံတယ်ဆိုတာ မြန်မာပြည်ထဲမှာ နေတဲ့သူတွေက သိတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီမှာရှိတဲ့သူတွေလည်း သိပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ယူနိုင်အောင်ပေါ့။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီမှာ ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်ဖြစ်တာပါ။”

အိန္ဒိယရောက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိသားစု ၃၀ ကျော်လောက် အဲဒီ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူပွဲကို တက်ရောက်ကာ ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ခဲ့ကြပြီး၊ လာတဲ့ပရိသတ်ကို မြန်မာထမင်းဟင်းတွေနဲ့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်က အိမ်နီးချင်း ထိုင်းနိုင်ငံမှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ အများအပြား နေထိုင် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ မဟာချိုင်မြို့အရပ်က ဝပ်ဟုံ ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူပွဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံသား ရွှေပြောင်းအလုပ်သမားတွေ အိုးစည်ဒိုးပတ်ပိုင်းနဲ့ တီးမှုတ်ကခုန်ခဲ့ကြပါတယ်။

အားလုံး မြန်မာရိုးရာဝတ်စုံတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံ အတိုင်း အလှူကျင်းပနေကြတယ်လို့ အလှူပွဲ ဒိုးပတ်ပိုင်းနားကိုရောက်နေတဲ့ မြန်မာအလုပ်သမားအရေး ကူညီပေးနေသူတဦးက ပြောပြပါတယ်။

မြန်မာအလုပ်သမားအရေး ကူညီပေးနေသူ။ ။ “မဟာချိုင်မှာ အလုပ်သမားတွေ ဦးစီးပြီး လုပ်တယ် မနက်က ၈နာရီလောက်ကတည်းက စပြီး သင်္ကန်းကပ်ဖို့ စောင့်နေကြတယ်။ ကျောင်းမှာလည်း ဝေယျာဝစ္စတွေပေါ့။ ဘုရားတွေ ဘာတွေလဲ လှည့်မယ် ကားတွေနဲ့ စီစဉ်ထားတယ်။ ပန်းကုံးတွေ ဘာတွေနဲ့လေ၊ လုံခြုံရေးတွေလည်း ချပေးထားတယ်။”

ညနေပိုင်းမှာတော့ တရားနာပြီး အလှူဒါန အတွက် ရေစက်ချ အမျှဝေခဲ့ကြပါတယ်။ ရွှေပြောင်းအလုပ်သမားတွေ ထောင်နဲ့ချီပြီး စုပေါင်းလုပ်တဲ့အလှူပွဲကို မြန်မာသံဃာတော်တွေ ကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ပြီး တရားချီးမြှင့်ပေးတဲ့ အတွက် တရားနာခွင့်ရတာကြောင့် ဝမ်းသာနေကြတယ်လို့ မြန်မာ ရွှေပြောင်းအလုပ်သမား မထွေးထွေးက ပြောပါတယ်။

မထွေးထွေး။ ။ “ကျွန်မတို့က ထိုင်းနိုင်ငံကို လာနေတာ ကြာပြီဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကလဲ သွားလာဖို့ကလဲ ခက်ခဲတယ် ဆိုတော့လေ၊ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်ကြတာပေါ့။ ကုသိုလ်လုပ်ခွင့်ရတော့ အရမ်းဝမ်းသာမိတယ်ပေါ့နော်။ တရားထိုင်နာရတယ် ဆွမ်းကပ်လှူရတယ်၊ သင်္ကန်းကပ်လှူရတယ်ဆိုတော့

ကိုယ်မိသားစုတွေ မောင်နှမတွေနဲ့ လှူရသလို ခံစားရတယ်။ မိသားစုတွေအားလုံး မိဘမောင်နှမတွေနဲ့ ကွဲနေပေမယ့်လည်း မကွဲသလိုပဲ ခံစားရတယ်။ အားလုံးလဲ ဝမ်းသာကြတယ်။ ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာတယ်။”

ထိုင်းအာဏာပိုင်တွေဘက်က ရွှေပြောင်း အလုပ်သမားတွေရဲ့ နယ်မြေအလိုက် သွားလာမှုတွေကို ကန့်သတ် ပိတ်ပင် တားမြစ်ထားပေမယ့် ဘာသာရေး လှူဒါန်းပွဲတွေ ရာသီအလိုက် အလှူပွဲတွေကို မြန်မာအလုပ်သမားတွေဟာ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြားက ကြိုးစားပြီး စုပေါင်းပြီး ကျင်းပလေ့ရှိကြပါတယ်။

ဗန်ကောက်မြို့ပေါ်မှာလည်း မနေ့က မြန်မာအလုပ်သမား ထောင်ချီ စုဝေးပြီး ဝါဆိုသင်္ကန်း ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပွဲ ကျင်းပခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။

အလားတူ နယ်စပ်မြို့ဖြစ်တဲ့ မဲဆောက်မြို့က မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်း (၂)ကျောင်းမှာလဲ ဒီမနက် ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူပွဲတွေနဲ့ စည်ကားလျက် ရှိနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

http://www.rfa.org/burmese/news/waso_full_moon_day_ceremonies_held-07062009164749.html

*****

ဘန်ကောက်မြို့မြန်မာအလုပ်သမားများစုပေါင်းဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူပွဲကျင်းပ ဇူလိုင် ၆

ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့ ဘန်ဘော် ငါးသေတ္တာစက်ရုံနယ်မြေအတွင်း မြန်မာအလုပ်သမားများစုပေါင်း၍ တတိယအကြိမ်မြောက်ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူပွဲဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲနှင့် ဘုရား အနေကဇာတင်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့ကြ သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့ မဟာချူလာလောင်ကွန်းတက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ မှကြွရောက် ပညာ သင်ကြားနေကြသော မြန်မာရဟန်းသံဃာအပါး ၆၀ ကျော်တို့ ကို ပင်ဖိတ်ပြီး စည်ကားသိုက်မြိုက် စွာကျင်းပခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပွဲဖြစ်မြောက်အောင်စီစဉ်သူတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုလှစိုးက “ထိုင်းနိုင်ငံမှာလာ ရောက်ပညာသင် နေကြတဲ့မြန်မာစာသင်သားသံဃာတွေအတွက် သာသနာ့အကျိုးရည်မျှော်ပြီးကျင်းပကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီ လိုသံဃာတော်တွေအများကြီးပင်ဖိတ်ပြီး တစုတဝေးတည်းဖူးမျှော်ခွင့်ရတာကိုကျနော်တို့ ပီတိဖြစ်ပါတယ်။ ကျနော်တို့ ပင်ပန်းပန်းအ လုပ်လုပ်ပြီးရထားတဲ့ချွေးနံ့စာထဲက အခုလို စုပေါင်းအလှူလုပ်ကြတာဟာတတိယ အကြိမ်ဖြစ်ပါတယ်”အဆိုပါ အလှူပွဲအတွက်ခန့် မှန်းကုန်ကျငွေမှာ ဘတ်ငွေတစ်သိန်းခွဲခန့် ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ပွဲစီစဉ်သူများကပြောသည်။ ဘန်ကောက်မြို့ ဝတ်တစ်လုံးကျောင်းထိုင် ပခါန ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ကြွရောက် ချီးမြှင့် သည်။

အဆိုပါထိုင်းဆရာတော်ကြီးမှာ ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့ သို့ ကြွရောက်လာကြသော မြန်မာစာ သင်သားသံဃာအပါး ၅၀ ကျော်ကိုကျောင်းတွင်လက်ခံနေထိုင်သီတင်းသုံးခွင့်ပြုထားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း ကြွရောက်လာသောမြန်မာသံဃာတော်များမိန့်ကြားချက်အရသိရသည်။ ယခင်နှစ်များ က ဤနေရာတွင်ယခုကဲ့ သို့ ဝါဆိုသင်္ကန်းကထိန်သယ်နန်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းပွဲများ ကျင်းပခဲ့ကြသော်လည်း နီးစပ်ရာသံဃာငါးပါး ဆယ်ပါး တို့ ဖြင့်သာကျင်းပနိုင်ခဲ့သော်လည်းယခုကဲ့သို့ သံဃာတော်အရေအတွက်မြောက်များစွာပင့်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

အလှူပွဲကို နံနက် ၈နာရီမှစ၍တင်းကျင်းပခဲ့ပြီး ကြွရောက်လာသူများကို ရေခဲမုန့်၊ ကြံဆံဟင်းခါးနှင့် အချိုရည် အမျိုးမျိုးနှင့်အမျိုးမျိုးတို့ ကိုကျွေးမွေးခဲ့သည်။ နေ့လည်ပိုင်းတွင် သယ်နန်းများဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီး တရားနာ ရေ စက် ချကာ မွန်းလွဲ၁နာရီကျော်တွင် ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူကြပြီး ၂နာရီကျော်ခန့် တွင်

မြန်မာအလုပ်သမား များ၏စုပေါင်းအလှူမင်္ဂလာမှာ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခဲ့သည်။ဘန်ကောက်မြို့ အနီး မဟာချိုင်းနယ်မြေ ဝတ်ကန်ဖါ၊ ဝတ်ဟုန်၊ ဆေးပေါင်း၊ ဝက်ပုပ်ကျောင်းတို့ တွင်မြန်မာများတပိုင်တနိုင် ဝါဆိုအလှူများပြုလုပ်ကြကြောင်း သ တင်း ရရှိသည်။

<http://jacbaburma.blogspot.com/>

*****

ထိုင်းနိုင်ငံရောက် ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများ၏ ဝါဆိုလပြည့် အလှူပွဲများ ၆ ဇူလိုင် ၂၀၀၉

ဒီနေ့ဟာ ဝါဆိုလပြည့် ဖြစ်တာကြောင့် ထိုင်းနိုင်ငံရောက် ဗုဒ္ဓ ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားတွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ် အလှူပွဲတွေ ပြုလုပ်နေကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်၊ မဲဆောက်နဲ့ မယ်ဆိုင်မြို့တွေမှာ ဝါဆိုအလှူပွဲတွေ လုပ်ကြတာလို့ မြန်မာနိုင်ငံသား ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားတွေက ပြောဆိုကြတာပါ။ မြဝတီမြို့တဘက်ကမ်း မဲဆောက်မြို့မှာ မြန်မာပြည်သားတွေ သွားလေ့ရှိတဲ့ တောရကျောင်း၊ ကျောင်းကြီးကျောင်းနဲ့ ကျောင်းသစ်ကျောင်းတွေကို အလုပ်သမားတွေ မိသားစုလိုက်၊ အုပ်စုလိုက် သွားရောက် အလှူဒါန လုပ်ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။

အလုပ်သမားတွေနဲ့အတူ ဒီနေ့မနက်ပိုင်းမှာ အလှူပွဲတွေကို သွားခဲ့တဲ့ မဲဆောက်အခြေစိုက် ရောင်ခြည်ဦး အလုပ်သမားအဖွဲ့က ဦးထွေးနိုင်က အခုလို ပြောပါတယ်။ “မနက်ပိုင်းဆိုရင် ကျောင်းတကျောင်းကို အယောက် ၃၀၀ ကျော် ၄၀၀ လောက်ရှိတယ်။ တချို့က သင်္ကန်းတထည်ပဲ ယူလာတယ်။ တချို့ကျတော့ အစုံလိုက် ယူလာပြီး ကပ်ကြတယ်။” ဒီနှစ် ဝါဆိုလပြည့်မှာ မဲဆောက်က အလုပ်သမားတွေကို အလုပ်ပိတ်ပေးတာကြောင့် အလှူဒါနတွေ ပိုလုပ်ဖြစ်ကြသလို စက်ရုံတွေမှာလည်း သင်္ကန်းကပ်ပွဲတွေ ကျင်းပတယ်လို့ ဦးထွေးနိုင်က ပြောပါတယ်။ “စက်ရုံတွေမှာဆိုရင် ထိုင်းဖောင်းလို့ခေါ်တဲ့ မြန်မာလိုဆိုရင် ပန်းရုံလို့ခေါ်တဲ့ ရုံးမှာ အလှူကပ်ကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အက်စ်အာ သိုးမွှေးရုံမှာဆိုလည်း သူတို့ဘာသာ သူတို့ စုပြီး အလှူကပ်တာ ရှိတယ်။ စီဝါးအန်ကွန်းလို့ခေါ်တဲ့ စက်ချုပ်ရုံမှာလည်း ကပ်ကြတယ်။ စက်ချုပ်ရုံ တော်တော်များများတော့ သူဘာသာသူ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကပ်ကြတယ်။ ရုံးပိတ်တော့ သူတို့ ပိုပြီး လုပ်နိုင်တာပေါ့။”

ဘန်ကောက်မြို့ ချူလာလောင်ကွန်း တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံက လာရောက် ပညာသင်ကြားနေတဲ့ သံဃာတော်အပါး ၆၀ ကျော်ကို မနေ့က မြန်မာရွှေ့ပြောင်း အလုပ်သမားတွေ ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူခဲ့ကြပါတယ်။ ဘန်ကောက်ရောက် မြန်မာအလုပ်သမားတွေရဲ့ ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူပွဲဟာ တတိယအကြိမ်ဖြစ်ပြီး ဘုရားအနေကဇာတင်ပွဲနဲ့ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းပွဲတွေကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒီအလှူပွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ အလုပ်သမား တယောက်က “ကျနော်က ရွှေ့ပြောင်းမြန်မာအလုပ်သမား တယောက်အနေနဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပန်း ဒုက္ခခံပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နေရင်းနဲ့ ခုလို သံဃာတော်တွေကို အလှူဒါန ပြုခွင့်ရတာ ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပီတိ ဖြစ်သလို အားလုံးကိုယ်စားလည်း ပီတိ ဖြစ်မိပါတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ တာချီလိတ်မြို့နဲ့ နယ်နိမိတ် ထိစပ်နေတဲ့ မယ်ဆိုင်မြို့မှာလည်း ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမား တွေဟာ အဲဒီမြို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကို သွားရောက် လှူဒါန်းကြပေမယ့် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေတာကြောင့် အရင်နှစ်တွေနဲ့ယှဉ်ရင် မများဘူးလို့ မယ်ဆိုင်ရောက် မြန်မာဈေးသည် တဦးက ပြောပါတယ်။

<http://burmese.dvb.no/textonly/news.php?id=7912>

*****

ဒုက္ခသည်များသတင်း

*****

**စမုန်ညင်းထိန်းသိမ်းရေးစခန်းရှိ မြန်မာအကျဉ်းသားအချို့ ပြန်လွတ်
နော်ရိုရင်း ၇ ဇူလိုင် ၂၀၀၉**

မလေးရှားနိုင်ငံ စလန်ကွမ်းမြို့နယ်ရှိ စမုန်ညင်း ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှာ မနေ့ကစပြီး ကုလသမဂ္ဂ ဒုက္ခသည်များဆိုင်ရာ မဟာမင်းကြီးရုံး (UNHCR) တာဝန်ရှိသူ တချို့ မြန်မာနိုင်ငံသား အကျဉ်းသားတွေကို သွားရောက် တွေ့ဆုံ မေးမြန်းပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့က စမုန်ညင်းထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှာ စခန်းအာဏာပိုင်တွေနဲ့ အကျဉ်းသားတွေအကြား အရဆက်သအီးကရုဏ်း ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး နောက်နေ့မှာ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ဒုက္ခသည်များဆိုင်ရာ မဟာမင်းကြီးရုံး ကွာလာလမ်ပူ အရာရှိက လာရောက်ခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံသား အကျဉ်းသားတွေကို ဒုက္ခသည် ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးမယ်လို့ ကတိပြုခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မနေ့ကစပြီး စမုန်ညင်းထိန်းသိမ်းရေး စခန်းမှာ ထိန်းသိမ်းခံနေရတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသား ၅၀ ကို လာရောက်တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်လို့ ထိန်းသိမ်းခံနေရသူ တဦးဖြစ်တဲ့ ကိုအောင်လွင်ဦးက ပြောပါတယ်။ “လာတွေ့တယ်ဆိုတာက အင်တာဗျူး မလုပ်ရသေးတဲ့ လူတွေ အင်တာဗျူးလုပ်ပေးမယ်။ အင်တာဗျူး လုပ်ထားတဲ့ လူတွေထဲက သူတို့ ဒုက္ခသည်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူတွေ ထုတ်ပေးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ မနေ့ကတော့ ထုတ်တဲ့ထဲမှာ လွတ်သွားတာ ကျနော်တို့ အဆောင်က ၁ ယောက်ပဲ ပါတယ်။ တခြား အဆောင်ကတော့ နှစ်ယောက် သုံး၊ လေး၊ ငါးယောက် ပါကြတယ်။ ကျနော်တို့နဲ့ပါတက် ခေါ်ထုတ်တဲ့ အသုတ်ထဲမှာ မပါသေးဘူး။ ဒီမှာ မြန်မာလူမျိုးတွေပဲ သတ်သတ် ထားတယ်။ ကျန်တဲ့ လူမျိုးတွေအကုန်လုံးကို ကမ့် ပြောင်းလိုက်တယ်။” မနေ့က တွေ့ဆုံမှုအပြီးမှာ မြန်မာနိုင်ငံသား အကျဉ်းသားတချို့ လွတ်မြောက် လာခဲ့တယ်လို့ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှာရှိတဲ့ (UNHCR) ပြင်ပဆက်ဆံရေးအရာရှိ ယမ်းတီအစ္စမေးလ်က ပြောပေးမယ့် ဘယ်နှယောက် လွတ်မြောက်ပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ လွတ်မြောက်တာလဲ ဆိုတာကို အတိအကျ မပြောခဲ့ပါဘူး။

ဒီနေ့မှာလည်း (UNHCR) တာဝန်ရှိသူတွေက မြန်မာအကျဉ်းသားတွေနဲ့ ထပ်မံ တွေ့ဆုံခဲ့ပေမယ့် ပြန်လွတ်သူ မရှိဘူးလို့ စမုန်ညင်းထိန်းသိမ်းရေးစခန်း တာဝန်ရှိသူတဦးက ပြောပါတယ်။ ဒီနေ့ စခန်းတွင်း လာရောက်တွေ့ဆုံရာမှာ မြန်မာသံအမတ်လည်း ပါဝင်တယ်လို့ အဲဒီအရာရှိက ပြောပါတယ်။ မြန်မာသံရုံးကို အတည်ပြုပေးခြင်းပို ကြိုးစားဆက်သွယ်ပေးမယ့် ဆက်သွယ်လို့ မရလိုက်ပါဘူး။ စမုန်ညင်း ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှာ တရားမဝင်နေထိုင်မှုနဲ့ ဖမ်းဆီးခံထားတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသား ၇၀၀ ကျော် ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ မြန်မာအကျဉ်းသားတွေဟာ ပြစ်ဒဏ်ကာလ လွန်မြောက်ပေမယ့် စမုန်ညင်းထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှာ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်း ခံထားရတာဖြစ်ပါတယ်။ UNHCR က အတည်ပြုထားတဲ့ ဒုက္ခသည် လက်မှတ်ရရှိထားသူတွေသာ လွတ်လမ်းရှိမယ့် အနေအထားလို့လည်း ထိန်းသိမ်းခံနေရသူထဲက တဦးဖြစ်တဲ့ ချင်းအမျိုးသား ဒီပါးလာက ပြောပါတယ်။ “အမည်၊ မိဘအမည်၊ မွေးသက္ကရာဇ်၊ ထောင်ကျတဲ့ အမှု၊ မြန်မာပြည်ကနေ မလေးရှားကို ဘာလာလုပ်တာလဲတို့ မေးတာ။ ကတ်မရှိတော့ မျှော်လင့်တယ် ဆိုတာလည်း မရှိဘူးပေါ့။ သူတို့ ထုတ်ရင်လည်း ရမှာပဲ။ မထုတ်ခဲ့ရင် ကျနော်က ကြုံသလို လိုက်မှာ။” ဒီပါးလာဟာ မလေးရှားနိုင်ငံမှာ တရားမဝင်နေထိုင်မှုနဲ့ ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရပြီး အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ နှစ်ပတ်ကျော် ပြစ်ဒဏ်ကျခံ ထားရပြီးနောက် စမုန်ညင်းထိန်းသိမ်းရေး စခန်းကို ပို့ဆောင်ခံရပြီး ၄ လကြာ ထိန်းသိမ်းခံနေရသူ ဖြစ်ပါတယ်။

<http://burmese.dvb.no/textonly/>

*****